

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/50/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520010247
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2520010247.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaných B. G. a Y. D. pre zločin sexuálneho zneužívania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 201 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona a iné, o odvolaniach obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 7.4.2021, sp. zn. 8T/73/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 2.9.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania B. G., nar. XX.X.XXXX a Y. D., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej aj len ako „okresný súd“) bol obžalovaný B. G. uznaný za vinného zo zločinu sexuálneho zneužívania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 201 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno g) Trestného zákona v súbehu so zločinom výroby detskej pornografie podľa § 368 odsek 1 Trestného zákona a obžalovaný Y. D. uznaný za vinného zo zločinu sexuálneho zneužívania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 201 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno g) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že v presne nezistený deň v období od 1.1.2020 najneskôr do 23.3.2020 v obci Z., v rómskej osade v obydľi obžalovaného B. G., najmenej jedenkrát po tom, ako obžalovaný Y. D. priviezol maloletú dvanásťročnú V. B., duševne zaostalú dcéru svojej družky A. I., s ktorou v tom čase žil v spoločnej domácnosti, z miesta jej trvalého bydliska v E. A. nad K. do obce Z., využijúc jej neskúsenosť, obžalovaný Y. D. spolu s obžalovaným B. G. vykonali s maloletou dvanásťročnou V. B. súlož a aj iné sexuálne praktiky, v rámci ktorých ju chytali za prsia a prirodzenie, do pošvy jej strkali prsty, bozkávali ju, masturbovali pred ňou, pričom obžalovaný Y. D. maloletú V. B. aj bozkával a vložil jej pohlavný úd do úst, čo viedlo u oboch mužov k ich sexuálnemu uspokojeniu, pričom obžalovaný B. G. počas pohlavného styku s maloletou dvanásťročnou V. B. prostredníctvom svojho mobilného telefónu zn. Xiaomi, typ Redmi Note 5, striebornej farby, IMEI: 865395033495068, vyhotovil video ako vykonáva súlož s maloletou dvanásťročnou V. B. a toto video si následne zaznamenal aj do svojho druhého mobilného telefónu zn. Sony Xperia, IMEI: 35183.0065323425, v ktorom si z neho vyhotovil najmenej šesť digitálnych fotografií obnaženej postavy maloletej pri pohlavnom styku s ním a z týchto si vytvorili viacero kópií a to za účelom následného vyvolania sexuálneho vzrušenia a uspokojenia, obžalovaný B. G. sa tohto konania dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 2T/120/2008 zo dňa 25.5.2010, právoplatným dňa 3.11.2010, bol odsúdený za trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 242 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a za to mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky so zaradením do I. nápravno- výchovnej skupiny, obžalovaný Y. D. sa tohto konania dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/230/1984 zo dňa 29.3.1984, právoplatným dňa 16.4.1984, bol odsúdený za trestný čin pohlavného

zneužívania podľa § 242 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a za to mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Za to súd obžalovanému B. G. podľa § 201 odsek 2 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 4, odsek 5 Trestného zákona a s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona obžalovaného súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest prepadnutia vecí: mobilný telefón zn. Sony Xperia, typu C5303, IMEI 351830065323425, čiernej farby s prasknutým krycím sklom displeja a spodnej časti a mobilný telefón zn. Xiaomi, Redmi Note 5A, IMEI 865395033495068, 865395033495076. Podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva Slovenská republika.

Obžalovanému Y. D. podľa § 201 odsek 2 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 38 odsek 4, odsek 5 Trestného zákona a s použitím § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 2 Trestného zákona súd uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov a 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona ho súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 15T/42/2020 zo dňa 10.7.2020, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona a § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona obžalovanému uložil trest prepadnutia vecí: 1 ks mačeta s drevenou rúčkou a čepeľou dlhou 45 cm.

Proti tomuto rozsudku podali obaja obžalovaní, ihneď po jeho vyhlásení, na hlavnom pojednávaní odvolanie. Prokurátor sa na hlavnom pojednávaní vzdal práva na podanie odvolania.

Obžalovaný B. G. odôvodnil podané odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 07.05.2021. Obhajca v písomných dôvodoch odvolania uviedol (skrátene):

Namieta spáchanie zločinu výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1 Trestného zákona za účelom vyvolania sexuálneho vzrušenia a uspokojenia. Tieto vyhotovil za účelom kreslenia z fotografií, čo aj preukázal na hlavnom pojednávaní, keď doložil rôzne kresby.

Popiera spáchanie zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. g) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Nemal žiadnu dohodu s obžalovaným Y. D. sexuálne zneužívať poškodenú maloletú. Z jeho strany nedošlo k žiadnemu vykonaniu súložie s poškodenou maloletou, nechytal ju za prsia a prirodzenie, nepchal jej do pošvy prsty, nebozkával ju a nemasturboval pred ňou. Tieto skutočnosti vyplývajú aj z výsluchu maloletej poškodenej, ako aj zo záznamu prehrávanom na hlavnom pojednávaní. Zo záznamu je vidieť len ako maloletá poškodená skáče vyzlečená po jeho bruchu a on som si ju natáčal na mobil, žiadne iné skutočnosti ohľadom sexuálneho zneužívania nie sú preukázané súdom.

Namieta výpoveď maloletej K. zo dňa 24.4.2020, ktorá nebola súvislá. Zo znaleckého posudku znalca PhDr. Andreja Benkoviča vyplýva, že všeobecná vierohodnosť jej výpovede je znížená z dôvodu duševnej zaostalosti.

Poukazuje na znalecký posudok znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. a jeho výsluch na hlavnom pojednávaní, z ktorého vyplýva, že u obžalovaného B. G. ide o podpriemernú tumescenčnú aktivitu jedinca. V tejto súvislosti poukazuje aj na svoj výsluch, kde uviedol, že vzhľadom na jeho vek a zdravotné problémy sa nedokáže vzrušiť a ani nedôjde k stoporeniu pohlavného údu. Takže na základe zistenia znalca nemohol vykonať súlož s maloletou.

Je názoru, že výpoveď maloletej je jediným dôkazom voči jeho osobe. Argumentuje tým, že na hlavnom pojednávaní neurobil žiadne vyhlásenie v zmysle § 257 odsek 1 písmeno a) až c) Trestného poriadku, nakoľko počas výsluchu na hlavnom pojednávaní sa priznal k spáchaniu zločinu výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1 Trestného zákona. Takže dôkaz, ktorý spomína súd, a to videozáznam, je dôkazom k spáchaniu zločinu výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1 Trestného zákona, ku ktorému sa priznal. Na tomto videozázname je vidieť, ako maloletá po ňom skáče a vidieť len hornú časť jej tela. Obžalovaného B. G. ako aj spodnú časť tela maloletej nie je vidieť. Takže žiaden dôkaz k tomu, že by sa mal dopustiť aj zločinu sexuálneho zneužívania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 201 odsek 1 odsek 2 písmena a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno g) Trestného zákona nie je, len výpoveď maloletej, ktorá bola urobená na polícii až 31 dní od skutku, pričom na základe znaleckého posudku znalca PhDr. Andreja Benkoviča vyplýva, že chápatosť a rýchlosť myslenia je výrazne pomalá u maloletej, jej myslenie je v subštádiu intuitívneho myslenia, čo sa vyskytuje u detí od 4 do 7 rokov a

je v pásme stredne ťažkej duševnej zaostalosti. Tým chce uviesť, že jej výpoveď po 31 dňoch nemôže byť dôveryhodná.

Ďalej uvádza, že súd nebral pri vyhlásení rozsudku do úvahy to, že neurobil žiadne vyhlásenie v zmysle § 257 odsek 1 písmeno a) až c) Trestného poriadku, a že sa priznal k spáchaniu zločinu výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1 Trestného zákona.

Žiada odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok a vydal vlastný rozsudok, kde ho oslobodí spod obžaloby zo zločinu sexuálneho zneužívania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 201 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno g) Trestného zákona a u zločinu výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1 Trestného zákona, ku ktorému sa priznal spravodlivo rozhodol. Obžalovaný Y. D. odôvodnil podané odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 03.06.2021. V tomto uviedol (skrátene):

Je toho názoru, že postupom súdu prvého stupňa bolo zásadným spôsobom porušené právo Y. D. na obhajobu, keďže nebol urobený kontradiktórny výsluch maloletej K. a zároveň súd ustálil na základe nepriamych dôkazov, ktoré vyústili do podpory uznania jeho viny pre zločin sexuálneho zneužívania maloletej K. tým, že vzťah obžalovaného k maloletej K. bol dobrý, že jej kupoval veci, dával jej peniaze a tiež, že obžalovaný mal hovoriť, že ju má rád ako dcéru a mal ju radšej ako ostaté deti.

Obhajoba je názoru, že tým, že obžalovaný Y. D. využil svoje právo a na hlavnom pojednávaní nevypovedal, rovnako vypovedal v prípravnom konaní a počas dokazovania využíval svoje procesné právo, sa súdu prvého stupňa javilo ako akási provokácia, či obštrukcia voči súdu. Pričom bez pochyby musí v právnom štáte platiť, že využitie procesného práva nemôže byť v žiadnom prípade brané ako obštrukcia. Z uvedeného môže vyplývať, že súd bol ovplyvnený správaním sa obžalovaného, akoby účelovým správaním sa a preto rozhodol tak, ako rozhodol, čo nemožno považovať za spravodlivé rozhodnutie a samozrejme nemôže byť využitie procesného práva obžalovaným brané ako priťažujúce pri rozhodnutí o treste. Uvedené konanie súdu je možné hodnotiť ako porušenie práva na obhajobu a porušenie rovnosti zbraní.

Porušenie vyššie označených práv Y. D. ďalej vidí v procese dokazovania kedy prvostupňový súd svoju konštatáciu o dôveryhodnosti výpovede maloletej založil výlučne na jedinom znaleckom posudku a následnom výsluchu znalca PhDr. Andreja Benkoviča. Má za to, že v trestnom konaní a osobitne v stave, kedy je vina obžalovaného Y. D. za závažný trestný čin pri ktorom zákon umožňuje uložiť vysoký trest odňatia slobody v podstate preukazovaná iba výpoveďou osoby, u ktorej sú jednak dôvodné pochybnosti o jej svojprávosti a zároveň je potvrdené, že jej osobnosť je simplexná, prostá, naivná, ľahko manipulovateľná, kognitívne chudobná s nízkou kapacitou na dynamické vystihovanie a spracovávanie situačných premenných, nie je prípustné založiť výrok o vine iba na základe jedného konštatovania znalca, resp. iba na základe jedného znaleckého posudku, ktorý má potvrdzovať akúsi dôveryhodnosť predmetnej výpovede a vnímania toho, čo sa stalo. Má za to, že vo výsledku je uvedený postup arbitrárny a podstate znamená, že súd sa pri svojom rozhodovaní priklonil na stranu uznania viny založenom na jednej výpovedi, avšak bez opory v iných priamych dôkazoch (alebo aspoň jednom ďalšom priamom dôkaze) alebo v reťazi nepriamych dôkazov umožňujúcich a vytvárajúcich ucelenú reťaz o tom, že skutok sa vôbec stal. Nie je bez významu, že obžalovaný Y. D. vo svojom písomnom vyjadrení poukazoval na nezhody a spory s matkou mal. K., čo v spojitosti so závermi znalca PhDr. Andreja Benkoviča o ľahkej manipulovateľnosti maloletej zakladá pochybnosti o jeho vine, resp. na tom základe je tiež možné konštatovať, že matka maloletej ju mohla a mala dôvody manipulovať.

Je toho názoru, že obžalovanému Y. D. nebola dokázaná vina. Z § 2 ods. 4 Trestného zákona jasne vyplýva, že obžalovanému musí byť vina preukázaná; obžalovaný nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech; teda ak obžalovaný niektorú okolnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti; rovnako ak obžalovaný k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodiť záver, že také tvrdenie je nepravdivé; odsudzujúci rozsudok môže byť pritom vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného, a v prípade, ak vina obvineného nie je preukázaná, musí byť obvinený oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Zastáva názor, že súd pochybil, keď v dôsledku namietaných rozporov nepostupoval v súlade s procesnou zásadou in dubio pro reo.

Namietá, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu aplikoval § 38 ods. 5 Trestného zákona s poukazom na odsúdenie obžalovaného D. Okresným súdom Trnava 4T/230/1984 zo dňa 29.03.1985. Má za to, že takýto postup je v rozpore so zákazom retroaktivity v neprospech obžalovaného. Ďalej má za to, že súd nesprávne prihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, nakoľko zároveň s poukazom na odsudzujúci rozsudok z roku 1984 aplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona. Uvedený postup je v dôsledku rovnaký, aký je s poukazom na § 38 ods. 1 Trestného zákona neprípustný.

Na základe vedeného navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vydal vlastný rozsudok, ktorým obžalovaného Kýra spod obžaloby oslobodí.

Podaním zo dňa 03.06.2021 sa obhajca obžalovaného Y. D. vyjadril k písomným dôvodom odvolania podaného obhajcom B. G.. Súhlasí s písomným odôvodnením ním podaného odvolania, kde správne poukazuje na závažné pochybnosti (najmä) ohľadne dôveryhodnosti výpovede maloletej K. a na tom základe podložených záverov prvostupňového súdu ohľadom viny oboch obžalovaných. Stotožňuje sa so záverom, že výpoveď maloletej poškodenej je jediných dôkazom voči obžalovanému G. a uvedené konštatovanie je v plnej miere použiteľné aj vo vzťahu k obžalovanému D.. Má za to, že vina obžalovaným nebola dokázaná a súd by mal v tejto veci rozhodnúť s poukazom na a v súlade s procesnou zásadou in dubio pro reo a oboch obžalovaných spod obžaloby za zločin sexuálneho zneužívania oslobodiť.

Odvolací súd rozhodoval o odvolaní na verejnom zasadnutí, ktoré vykonal za prítomnosti oboch obžalovaných, ich obhajcov a prokurátora.

Prokurátor uviedol, že má za to, že prvostupňový súd správne vyhodnotil skutkový stav zistený dokazovaním, správne ho právne posúdil a vyvodil z neho skutočne správne dôkazy a závery. Trest, ktorý uložil obžalovaným, považuje vzhľadom na spôsob spáchania skutku, na samotný druh trestnej činnosti, ako aj s poukazom na osobu oboch obžalovaných za primeraný a spravodlivý. Navrhuje, aby obe odvolania obžalovaných boli zamietnuté ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného B. G. doc. JUDr. Štefan Kočan, PhD. sa pridržel odôvodnenia odvolania a navrhol, aby súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby a aby ho odsúdil vlastným rozsudkom zo zločinu výroby detskej pornografie. Obhajca obžalovaného Y. D. Mgr. Matúš Chmelo sa rovnako pridržel dôvodov odvolania a tak isto návrhu na oslobodenia obž. D. spod obžaloby. Obžalovaný G. v rámci konania na prvostupňovom súde uviedol, že video, ktoré malo tvoriť jeden zo série dôkazov natáčal on sám a nikto v tom čase nebol prítomný v bydlí G.. Vzhľadom na písomné vyjadrenie D. navrhovali dopočuť zákonnú zástupkyňu poškodenej a nakoľko si myslia, že otázka nezhôd medzi obž. D. a matkou poškodenej mohla viesť k tomu, že bola navedená na výpoveď poškodená svojou matkou. Čo sa týka predchádzajúceho odsúdenia obž. D. z roku 1985, nevidí dôvod, prečo by malo byť na tento rozsudok prihliadané. Má za to, že tento postup je v rozpore so základnými princípmi trestného práva.

Obžalovaný B. G. uviedol, že je pravda, že maloletú odfotil, nebolo to za účelom sexu, odfotil ju z videa, nefotil ju nahú. Chcel by, aby ho súd oslobodil, naozaj s tou malou nič nemal. V ostatnom sa pridržiava toho, čo bolo napísané v odvolaní a čo uviedol jeho obhajca. Obžalovaný Y. D. sa pridržel vyjadrenia pána advokáta, čo bolo uvedené v odvolaní, ale najmä žiada, aby bolo rozhodnuté spravodlivo.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (ďalej aj len ako „krajský súd“) podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaní ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote, proti výroku o vine a proti výroku o treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaných nie je dôvodné.

V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestných činov, z ktorých uznal obžalovaných za vinných. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaní sa dopustili skutku tak, ako im je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom. Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných.

Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje.

Z usvedčujúcich dôkazov krajský súd poukazuje predovšetkým na výpoveď poškodenej maloletej, čiastočne výpoveď obžalovaného G., na závery znaleckého dokazovania znalcov PhDr. Benkoviča, RNDr. Mgr. Kešického, doc. Ing. Mokrého, ako aj výpovede svedkov I., Z., I., Z..

K jednotlivým odvolacím námietkam krajský súd uvádza nasledovné:

Okresný súd sa správne vysporiadal so všetkými okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie o vine obžalovaných. Takmer všetky odvolacie námietky obžalovaných sú totožné s obhajobou prednesenou v konaní pred okresným súdom. Je treba konštatovať, že odvolacie námietky sú nedôvodné, väčšinu odpovedí na pochybnosti obhajoby o zákonnosti napadnutého rozhodnutia poskytuje odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Krajský súd dáva do pozornosti, že okresný súd nerozhodoval za dôkaznej situácie, kde by stálo proti sebe len tvrdenie poškodenej proti tvrdeniam obžalovaných. Okresný súd oprel svoje rozhodnutie o celý rad dôkazov.

V prejednávanej príhode okresný súd hodnoverným spôsobom objasnil, prečo považoval tú ktorú skutočnosť za preukázanú. Uvedené sa rovnako týka okolnosti, či obžalovaný G. spáchal trestný čin výroby detskej pornografie - sám obžalovaný nepopiera, že vyhotovil video zachytávajúce maloletú, tvrdí ale, že mala na sebe nohavičky, a účelom malo byť kreslenie podľa fotografií vytvorených z videa - čo však okresný súd správne vyhodnotil ako spáchanie trestného činu, keďže obžalovaný vyhotovil nahrávku zobrazujúcu obnažené časti dieťaťa, pričom následne vyhotovil z videa aj fotografie obnaženej maloletej. Takéto dielo je svojim obsahom na základe všeobecných sexuologických kritérií potenciálne spôsobilé u sexuálne zdravého jedinca vyvolať sexuálne uspokojenie. Možno sa tiež stotožniť so závermi okresného súdu, ktorý neuveril obrane obžalovaného, a zároveň vyhodnotil ako vierohodnú výpoveď poškodenej a to najmä s ohľadom na zistenie znalca, že maloletá by nebola schopná z dôvodu jej mentálneho potenciálu vypovedať to, čo uvádzala, pokiaľ by takéto skúsenosti sama neprežila, nebola by schopná tieto skutočnosti namemorovať. V tomto smere je potom irelevantná aj námietka obžalovaného, že výpoveď poškodenej nemôže byť dôveryhodná z dôvodu, že bola vykonaná 31 dní po skutku.

Dôkladne tiež vyhodnotil dôkaz získaný z dôkazného prostriedku a to videonahrávky v telefóne, zachycujúcej maloletú sediacu na obžalovanom a vyvodil z neho správny záver, že sa muselo jednať o maloletú bez nohavičiek, sediacu na osobe bez trička, s rozkročenými nohami zohnutými v kolenách od polovice stehien holými, a že muselo ísť o vykonávanie súložie medzi týmito zobrazenými osobami, čo vyvodil aj z pohybu zobrazených osôb.

Zaoberal sa aj obranou (a zároveň odvolacou námietkou) obžalovaného, že tento kvôli podpriemernej tumescenčnej aktivite, veku a zdravotným problémom nie je schopný dosiahnuť vzrušenie a stoporenie pohlavného údu. Okresný súd správne poukázal na to, že znaleckým dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaní (teda aj obžalovaný G.) neboli schopní vôbec dosiahnuť erekciu.

Ako už bolo vyššie uvedené, krajský súd sa stotožňuje aj s právnymi úvahami okresného súdu o tom, že výpoveď maloletej poškodenej nie je jediným usvedčujúcim dôkazom. Do tohto trestného konania ako dôkaz zabezpečený videozáznam (a z neho vyplývajúce skutočnosti) nie je len dôkazom preukazujúcim spáchanie trestného činu výroby detskej pornografie, ale aj dôkazom prispievajúcim k usvedčeniu obžalovaných (a teda aj obžalovaného G.) z trestného činu sexuálneho zneužívania.

K námietke obžalovaného D. o porušení práva na spravodlivé súdne konanie nevykonaním opakovaného - kontradiktórneho - výsluchu maloletej poškodenej sa krajský súd už sčasti vyjadril vyššie. Plne sa možno stotožniť s úvahami okresného súdu vyjadrenými na stranách 16 až 18 napadnutého rozsudku, bez potreby ich opakovania. Obžalovaný zároveň nesúhlasí s názorom súdu, že sa nejedná o výnimočnú situáciu, kedy treba opätovne k okolnostiam spáchania činu vypočuť osobu mladšiu ako 18 rokov a v odvolaní tiež poukazuje na správanie obžalovaného, ktorý využil svoje procesné právo a odmietol vypovedať, čo podľa obhajoby dalo príčinu okresnému súdu posudzovať konanie obžalovaného ako obštrukciu, provokáciu a práve preto odmietol (okresný súd) vypočuť v konaní pred súdom maloletú poškodenú, pričom tak skrátil práva obhajoby spôsobom nezlučiteľným s obsahom čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pripravil ho o spravodlivé súdne konanie a porušil rovnosť zbraní.

Krajský súd konštatuje, že takéto úvahy obhajoby sú v rovine hypotéz a domnienok. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ani z postupu súdu pri vedení trestného konania proti obžalovaným nevyplýva, že by bol ovplyvnený touto okolnosťou, teda tým, že obžalovaný Kyr vo veci nevypovedal. Ide o špekuláciu obhajoby, rovnako tak sú v hypotetickej rovine aj námietky poukazujúce na nezhody obžalovaného D. s matkou maloletej poškodenej, ktoré mali byť dôvodom možnej manipulácie maloletej jej matkou. Možná manipulácia, a možné dôvody tejto manipulácie sú naznačované obžalovaným v odôvodnení jeho odvolania, pričom obžalovaný nepredložil žiadne dôkazy o skutočnostiach reálne spôsobilých spochybniť dôkazy proti nemu.

Na podklade listu, ktorý obžalovaný zaslal súdu a naznačil v ňom uvedené hypotézy, súd nemôže vyhodnocovať dôkaznú situáciu, resp. vylúčiť určité dôkazy zabezpečené v tomto konaní. V tomto bode opätovne treba upozorniť aj na závery znaleckého dokazovania, ktorý vylúčil možnosť manipulácie maloletej poškodenej vzhľadom na jej mentálnu retardáciu a neschopnosť zreprodukovať naučené (to, čo by neprežila). Nemožno sa stotožniť ani s námietkou, že súd oprel svoje rozhodnutie výlučne o nekontradiktórnu výpoveď maloletej poškodenej z prípravného konania, bez opory v iných priamych dôkazoch alebo reťazi nepriamych dôkazov. Krajský súd sa v úvode vyjadril, že okresný súd vychádzal z priamych aj nepriamych dôkazov (vrátane lekárskej správy od gynekológa), ktoré vytvorili ucelenú reťaz navzájom na seba naväzujúcich dôkazov o tom, že sa skutok (skutky) stali a tieto spáchali obžalovaní. Krajský súd konštatuje, že okresný súd dôsledne vyhodnocoval jednotlivé výpovede, tak obžalovaného G. (obžalovaný D. nevypovedal), poškodenej ako aj svedkov, a zaoberal sa obranou obžalovaných. Okresný súd jasne a zrozumiteľne objasnil, ktorá preukázaná skutočnosť má aký význam pre rozhodnutie o vine obžalovaných. Odlíšil, v ktorom prípade sa jednalo o priamy dôkaz, v ktorom nepriamy, pričom dôkazy vyhodnocoval vo vzájomných súvislostiach.

Ako je uvedené vyššie, okresný súd sa podrobne zaoberal prípadnými rozpormi vo výpovediach, aj s tým, že závery o priebehu skutku a o vine obžalovaných je možné oprieť aj o nepriame dôkazy, teda o výpovede svedkov ktorí nevideli, prípadne nepočuli, celý priebeh udalosti priamo, avšak sa navzájom dopĺňajú tak, že o skutkovom stave, tak ako ho ustálil okresný súd, nie je možné mať žiadne relevantné pochybnosti.

Okresný súd tiež správne postupoval, keď ukladal obžalovaným trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov, resp. 10 rokov a 8 mesiacov, pričom v dostatočnom rozsahu odôvodnil uloženie trestu v tejto výmere a vysporiadal sa so všetkými relevantnými okolnosťami, na ktoré krajský súd v plnom rozsahu poukazuje tak, ako ich premietol okresný súd do odôvodnenia svojho rozhodnutia na stranách 19-24, a to vrátane uloženia úhrnného, resp. súhrnného trestu, zaradenia obžalovaných do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, a uloženia trestov prepadnutia veci.

Argumenty obžalovaného D. ohľadom aplikácie ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona nie sú dôvodné, pretože nie je v rozpore so zákazom retroaktivity zohľadniť predchádzajúce odsúdenie pri ukladaní trestu. Ide o zákonom upravený postup pri trestnom postihu recidívy, v tomto prípade pri ukladaní trestu po opätovnom spáchaní zločinu.

Čo sa týka súbežného prihliadnutia na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a aplikácie § 38 ods. 5 Trestného zákona, okresný súd jasným a zrozumiteľným spôsobom objasnil, že vzhľadom na ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona, ktoré (okrem iného) vylučuje súbežné zvyšovanie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu pri opätovnom spáchaní zločinu a ustanovenie odseku 4 Trestného zákona, dolnú hranicu trestnej sadzby najprísnejšie

trestného zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2 Trestného zákona zvyšoval len raz, a to o jednu polovicu v zmysle § 38 ods. 8 Trestného zákona. A jasne tiež deklaroval, že pri zistení príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona zohľadnil len nezahladené nepodmienečné odsúdenia, okrem odsúdenia Okresného súdu Trnava, sp.zn. 4T/230/1984, ktoré zohľadňoval ako predchádzajúce spáchanie zločinu. Zákon nevyklučuje súčasné použitie ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona, rieši však prípadný konflikt pri kumulovaní dvoch skutočností na podklade ktorých by sa mala zvyšovať dolná hranica trestnej sadzby, a to v prospech odsudzovanej osoby, s cieľom zabrániť prílišnej tvrdosti trestu a jeho neprimeranosti. K takejto situácii ani postupu súdu v tomto prípade neprišlo a tresty oboch obžalovaných boli ukladané v súlade so zákonom, pričom ich považuje krajský súd za primerané a spravodlivé.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolania obžalovaných v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.